

**Ontwerp van decreet houdende omzetting van Richtlijn
2017/1852/EU van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende
mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de
Europese Unie**

MEMORIE VAN TOELICHTING

A. Algemene toelichting

De Europese Unie heeft werkgelegenheidsschepping, groei en investeringen bovenaan haar politieke agenda staan. Om deze allesoverheersende prioriteiten te realiseren, heeft de Europese Unie onder meer werk gemaakt van een ambitieuze hervormingsagenda voor de totstandbrenging van een diepere en eerlijkere interne markt, die moet fungeren als voornaamste fundament waarop een sterkere en concurrerende EU-economie kan worden uitgebouwd.

Wat belastingen betreft, vertalen deze doelstellingen zich in de noodzaak een eerlijk en efficiënt belastingstelsel in de EU tot stand te brengen.

Om de eerlijkheid van belastingstelsels te waarborgen, heeft de Europese Unie van de strijd tegen belastingontduiking, belastingontwijking en agressieve fiscale planning een hoofdprioriteit gemaakt en haar schouders onder een zeer actieve hervormingsagenda gezet. De Europese Unie werkt nauw samen met de lidstaten aan de uitbouw van een solide defensie tegen belastingontduiking en -ontwijking in Europa, een robuust systeem om op externe bedreigingen voor de heffingsgrondslagen van de lidstaten te reageren, en een duidelijk traject naar een eerlijkere belasting voor alle EU-burgers en -bedrijven.

De strijd tegen belastingontwijking en agressieve fiscale planning, zowel op Europees als op mondiaal niveau, moet derhalve hand in hand gaan met de totstandbrenging van een concurrerend belastingklimaat voor het bedrijfsleven. Dit zijn twee kanten van dezelfde medaille. Een eerlijk belastingstelsel waarborgt niet alleen dat winsten worden belast waar zij werkelijk zijn behaald, maar ook dat winsten en vermogens niet tweemaal worden belast.

Situaties waarin verschillende Europese lidstaten de bepalingen van bilaterale en multilaterale¹ belastingovereenkomsten en -verdragen of het arbitrageverdrag van de Europese Unie op een verschillende wijze uitleggen of toepassen, geven aanleiding tot ernstige fiscale belemmeringen voor belastingplichtigen die ook over de grenzen actief zijn. Het zijn dergelijke belemmeringen die op hun beurt aanleiding geven tot economische verstoringen, inefficiënties en negatieve gevolgen voor grensoverschrijdende investeringen en groei.

De huidige bestaande procedures vervat in de bilaterale belastingovereenkomsten en -verdragen en het arbitrageverdrag van de Europese Unie resulteren niet in alle gevallen tot een doeltreffende geschilbeslechting binnen een redelijke termijn. Daarom is het noodzakelijk de bestaande mechanismen ter beslechting van geschillen over dubbele belasting in de EU te verbeteren om te komen tot een eerlijk en efficiënt belastingstelsel dat meer fiscale zekerheid biedt. Daarmee wordt niet alleen een wezenlijke bijdrage tot de totstandbrenging van een eerlijk belastingstelsel geleverd, maar wordt er ook voor gezorgd dat de interne markt van de EU een aantrekkelijk investeringsgebied blijft.

Ook in het kader van de Base Erosion and Profit Shifting (BEPS), heeft de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) een actieplan ontwikkeld dat bestaat

¹ Niet alleen verdragen gesloten tussen twee lidstaten, maar ook verdragen gesloten tussen meer dan twee lidstaten vallen onder het toepassingsgebied van deze regelgeving.

uit vijftien actiepunten. De finaliteit bestaat erin om te evolueren naar een eerlijker belastingklimaat, waarbij de transparantieregels worden verbeterd alsook de maatregelen ter bestrijding van belastingontwijking worden versterkt.

Actiepunt 14 van de BEPS beoogt het verbeteren van de geschilbeslechting.

De verantwoording ter verbetering van de geschilbeslechtsmechanismen dient naast actiepunt 14 van de BEPS ook te worden gezien in het feit dat alsmaar meer geschillen over dubbele of meervoudige belasting zullen ontstaan, aangezien belastingdiensten alsmaar regelmatig en doelgerichter controles uitvoeren.

Met dit decreet, dat een omzetting betreft van de richtlijn 2017/1852/EU van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie, wordt een geharmoniseerd en transparant kader gemaakt voor de regeling van belastinggeschillen. Dit doeltreffend en effectief kader voor de beslechting van zulke geschillen biedt voordelen aan alle belastingplichtigen. Deze verkrijgen immers rechtszekerheid wat op zijn beurt een vriendelijk klimaat voor investeringen creëert.

Concreet betreft het dus een versterking van de reeds bestaande beroepen die beschikbaar zijn om bilaterale belastingverdragen en het arbitrageverdrag van de Unie, meer bepaald bij verschillende interpretaties en toepassingen die tot dubbele belasting leiden, op een bindende wijze te beslechten. Dit decreet laat immers de mogelijkheid tot het indienen van een beroep door de betrokken persoon op basis van de in de bilaterale verdragen opgenomen overlegprocedures en een eventueel daarin opgenomen arbitrageprocedure immers onverlet. Ook de onderlinge overlegprocedure en de arbitrageprocedure van het arbitrageverdrag van de Europese Unie wordt hierdoor op zich niet geïmpacteerd. Het arbitrageverdrag van de Europese Unie wordt wel zonder voorwerp wanneer beroep wordt gedaan op dit decreet.

De te volgen procedure wordt opgedeeld in drie verschillende fases.

De eerste fase bestaat uit de bezwaarfase. De betrokken persoon kan een klacht indienen met betrekking tot een geschilpunt en de bevoegde autoriteit en buitenlandse autoriteit spreken zich uit over de ontvankelijkheid van de klacht. Deze fase is vervat in de artikelen 5, 6 en 8 van dit decreet.

De zaak wordt in de tweede fase aan de belastingautoriteiten van de betrokken lidstaten voorgelegd met de bedoeling het geschil via een procedure voor onderling overleg te beslechten. Deze fase van onderling overleg is vervat in artikel 7 van dit decreet.

Als in de fase van onderling overleg geen oplossing werd gevonden, dan kan de betrokken persoon vragen om het geschil op te lossen door middel van arbitrage in de laatste fase, de arbitragefase. Deze arbitragefase is vervat in de artikelen 9 tot en met 18 van dit decreet.

De rechten van de betrokken persoon zijn doorheen de verschillende fases van de geschilbeslechting gewaarborgd. Tegenover deze rechten staan ook bepaalde plichten van de betrokken persoon. Voor een overzicht van deze rechten en plichten: zie artikel 8 van dit decreet.

Het toepassingsgebied van de bestaande remedies, zoals vervat in het arbitrageverdrag van de Europese Unie (dat louter de geschillen over verrekenprijzen of over winsttoekenning aan vaste inrichtingen betreft) wordt middels dit decreet ook uitgebreid naar alle belastingplichtigen die onderworpen zijn aan belastingen op inkomsten en vermogen die onder bilaterale belastingverdragen en het arbitrageverdrag van de Europese Unie vallen.

Tevens werd er rekening gehouden met een vermindering van administratieve lasten voor de natuurlijke personen, micro-ondernemingen en kleine en middelgrote ondernemingen. Deze zijn enkel gehouden om hun klacht (alsook de antwoorden op verzoek om aanvullende informatie en hun intrekking van klacht) te richten aan de bevoegde autoriteit waarvan de belanghebbende ingezetene is (en zijn dus ontheven van de verplichting om dit ook te doen aan de buitenlandse autoriteit).

B. Adviezen strategische adviesraden en Vlaamse Toezichtcommissie

a) Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen

Op 15 april 2019 deelde de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen mee geen advies te verstrekken over het ontwerp van decreet gezien de beperkte sociaaleconomische relevantie.

b) Advies van de Vlaamse Toezichtcommissie

De Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens (VTC) bracht een advies uit op 3 juni 2019, met het nummer 2019/13.

In het advies maakt de VTC een aantal opmerkingen die aanleiding geven tot aanpassingen. Om hieraan tegemoet te komen werd een hoofdstuk 19. Bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens ingevoegd.

- De VTC merkt op dat de regelgeving minstens de essentiële elementen van de verwerking moet bepalen. In randnummers 11-14 stelt de VTC dat voor bepaalde elementen bijkomende aanvullingen en preciseringen zich opdringen. De VTC stelde vast dat het doeleinde van de verwerkingen, wie de betrokkenen zijn en aan wie de gegevens worden verstrekt kunnen afgeleid worden uit de decreettekst en bijhorende memorie van toelichting. Dit is evenwel niet het geval voor de bewaartermijnen en de categorieën van gegevens. Hieraan wordt tegemoet gekomen in artikel 23, §2 en §5, waar de verschillende categorieën van persoonsgegevens worden opgenomen. Voor wat betreft de bewaartermijnen, zie verder.
- In randnummers 18-19 stelt de VTC dat de verwerkingsverantwoordelijke gespecificeerd dient te worden. Aan deze opmerking wordt tegemoet gekomen door artikel 23, §1, waarin de "bevoegde autoriteit" wordt aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke voor het ontvangen en behandelen van klachten. Voor de benoeming van de vooraanstaande onafhankelijke personen en de opstelling, wijziging en handhaving van de lijst van vooraanstaande onafhankelijke personen, wordt de Vlaamse Regering aangeduid als verwerkingsverantwoordelijke in artikel 23, §4.
- Aan de opmerking in randnummer 24 wordt tegemoet gekomen door in het voorgestelde artikel 5, §5, tweede lid, het woord "nodig" te vervangen door het woord "noodzakelijk". Het gebruik van het woord "noodzakelijk" verdient de voorkeur boven het woord "nodig". In het voorgestelde artikel 5, §4, 6°, wordt immers ook al gebruik gemaakt van het woord "noodzakelijk".
- Aan de opmerking van randnummers 26-31 wordt tegemoet gekomen door in artikel 20, §4, te voorzien dat de te publiceren (samenvattingen van) eindbesluiten voor openbaarmaking volledig worden geanonimiseerd.
- De VTC adviseert in randnummers 33-35 om de maximale bewaartermijn(en) te voorzien of toch minstens criteria op te nemen die toelaten deze bewaartermijn(en) te bepalen. Deze opmerking geeft aanleiding tot een wijziging van het ontwerp. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen de persoonsgegevens van de belanghebbenden en de

persoonsgegevens van de vooraanstaande onafhankelijke personen. De termijnen worden ingevoegd bij artikel 23, §3 en §6 respectievelijk.

In randnummer 10 en in de afsluitende conclusie legt de VTC de nadruk op het belang van een correcte rechtsgrond voor de verwerking van persoonsgegevens. Naar aanleiding van deze opmerking wordt verduidelijkt dat uit de algemene toelichting van deze memorie blijkt dat als rechtsgrond voor de verwerking van persoonsgegevens de noodzakelijkheid voor de vervulling van een taak van algemeen belang (artikel 6.1, e) van de algemene verordening gegevensbescherming (AVG)) en de wettelijke verplichting (artikel 6.1, c) AVG) worden aangewezen.

In randnummers 15-16 stelt de VTC dat er mogelijk sprake kan zijn van persoonsgegevens zoals bedoeld in artikel 10 van de AVG, namelijk de gegevens, vermeld in artikel 5, §4, 5°, waarin verwezen wordt naar rechtszaken en rechterlijke beslissingen in de mate dat het om strafrechtelijke zaken zou gaan. Voor dergelijke persoonsgegevens gelden strengere beveiligingsmaatregelen. Hierop kan gerepliceerd worden dat fiscale misdrijven niet het voorwerp lijken uit te maken van een geschilpunt zoals bedoeld in artikel 4, 6°. Er dient rekening gehouden te worden met het doel dat richtlijn 2017/1852/EU voor ogen houdt. Deze richtlijn streeft ernaar om de bestaande mechanismen ter beslechting van geschillen over dubbele belastingen in de EU te verbeteren om te komen tot een eerlijk en efficiënt belastingstelsel dat meer fiscale zekerheid biedt. Op die manier beoogt men verschillende interpretaties en toepassingen die tot dubbele belasting leiden, op een bindende wijze te beslechten. Het gaat meer bepaald om situaties waarin verschillende Europese lidstaten de bepalingen van bilaterale en multilaterale belastingovereenkomsten en -verdragen of het arbitrageverdrag van de EU op een verschillende wijze uitleggen of toepassen. Er wordt dan ook niet ingezien waarom in het kader van dit decreet persoonsgegevens zouden worden verwerkt die betrekking zouden hebben op strafrechtelijke veroordelingen of strafbare feiten.

In randnummers 17 en 21 stelt de VTC dat moet worden nagegaan of het uitvoeren van een gegevensbeschermingsbeoordeling al dan niet noodzakelijk is. Die analyse zal in eerste instantie dienen te gebeuren door de bevoegde autoriteit als verwerkingsverantwoordelijke. Desgevallend kan een dergelijke analyse gebeuren in het kader van de totstandkoming van een samenwerkingsakkoord. Daar waar de Vlaamse Regering optreedt als verwerkingsverantwoordelijke biedt artikel 23, §7, een oplossing.

Aan de opmerking in randnummers 20, 23 en 32, met betrekking tot de tussenkomst van een functionaris voor gegevensbescherming, kan gerepliceerd worden als volgt. In de gevallen, vermeld in artikel 37 AVG, wordt een functionaris aangewezen. Desgevallend zal de functionaris bij alle aangelegenheden die verband houden met de bescherming van persoonsgegevens tussenkomen. Desgevallend kan verdere invulling gegeven worden aan de opdrachten van de functionaris in een intrafederaal samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gemeenschappen of de gewesten.

In randnummers 22 en 25 wijst de VTC op artikel 5.1, c), AVG in verband met minimale gegevensverwerking en artikel 8 van het Vlaams e-govdecreet van 18 juli 2008, dat aan Vlaamse instanties de verplichting oplegt om protocollen af te sluiten voor gegevensuitwisseling in de publieke sector. Het betreft in beide gevallen slechts een mededeling die geen aanpassing behoeft.

In randnummers 36-38 vraagt de VTC om duidelijk te stellen of artikel 3.13.1.1.5. van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (VCF) op de voorgelegde procedure van toepassing is. Deze algemene decretale bepaling voorziet een mogelijkheid om de verplichtingen en rechten, vermeld in 12 tot en met 22 van de AVG niet toe te passen bij de verwerking van persoonsgegevens in het kader van een fiscaal administratief onderzoek dat betrekking heeft op een welbepaalde natuurlijke persoon. Aangezien het initiatief tot het beslechten van een belastinggeschil, omschreven in artikel 3, uitgaat van de

belastingplichtige zelf, kan op de opmerking van de VTC gerepliceerd worden dat het niet gaat om een controle of onderzoek waarvoor het noodzakelijk is of kan zijn om af te wijken van de rechten en verplichtingen van artikel 12 t.e.m. 22 AVG. Er wordt bijgevolg niet afgeweken van de rechten voorzien in artikelen 12 tot en met 22 van de AVG.

In de opmerkingen in randnummers 39-41 stelt de VTC vast dat de door de AVG verplichte vermeldingen niet zijn opgenomen. Hierop kan gerepliceerd worden dat het ontwerp gedeeltelijk tegemoet komt aan de opmerking van de VTC. In artikel 23, §1 en §4, worden de verwerkingsverantwoordelijken bepaald zodat de betrokkene weet tot wie hij zich moet richten voor de uitoefening van zijn rechten. Verder lijkt het niet mogelijk om de verplichte vermeldingen letterlijk in het decreet over te nemen. In randnummer 80 van beginselen van de wetgevingstechniek wijst de Raad van State op de risico's verbonden aan dergelijke werkwijze. Bovendien werkt de Verordening rechtstreeks door in de nationale rechtsorde. Het voormelde kan desgevallend wel concreet uitgewerkt worden in het kader van een samenwerkingsovereenkomst met de federale overheid en de gemeenschappen of de gewesten.

In randnummers 42-46 wijst de VTC op een aantal beveiligingsmaatregelen. De VTC geeft evenwel aan dat de specificering van de maatregelen niet in wetgeving moet worden opgenomen. Er werd evenwel deels aan de opmerkingen van de VTC tegemoet gekomen. In artikel 20, §4, werd expliciet voorzien dat de persoonsgegevens voor publicatie geanonimiseerd zullen worden. Op die manier wordt het belang dat dit wordt meegenomen bij verdere uitwerking onderstreept. Er worden verder geen maatregelen decretaal verankerd. Artikel 23, §7, geeft evenwel aan de Vlaamse Regering delegatie om nadere regels te bepalen voor de verwerking van de persoonsgegevens en de passende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen. Desgevallend kunnen dergelijke maatregelen ook verder geconcretiseerd worden in een intrafederaal samenwerkingsakkoord met de federale overheid en de gemeenschappen of de gewesten.

c) Advies van de Raad van State

De Raad van State bracht op 29 augustus 2019 een advies uit, met het nummer 66.460/1/V.

In dit advies maakt de Raad van State een aantal opmerkingen. Om hieraan tegemoet te komen werden een aantal wijzigingen aangebracht in het ontwerp van decreet en de memorie van toelichting.

De Raad van State leidt uit de AVG (Algemene Verordening Gegevensbescherming) af dat er een verplichting is om de toezichthoudende autoriteit te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een wetgevingsmaatregel. Hoewel de Raad van State in randnummers 4.1 t.e.m. 4.4 aangeeft dat er in eenzelfde lidstaat meerdere toezichthoudende autoriteiten opgericht kunnen worden en dat de gemeenschappen en de gewesten een toezichthoudende autoriteit kunnen oprichten in het kader van de naleving van de AVG, leest de Raad van State de AVG zo dat er een verplichting is de toezichthoudende autoriteit te raadplegen en dat dus ook het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit ingewonnen moet worden alvorens het ontwerp doorgang kan vinden. Hierop wordt het volgende gerepliceerd:

- Inmiddels werd bij artikel 10/1 van het decreet van 18 juli 2008 *betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer* de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens opgericht. De Vlaamse toezichtcommissie (VTC) is een autonome dienst met rechtspersoonlijkheid en is als toezichthoudende autoriteit voor de verwerking van persoonsgegevens in de zin van artikel 36, lid 4, van de AVG verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van de AVG door de instanties. Ingevolge artikel 51, lid 1, van de AVG kan immers elke lidstaat één of meer onafhankelijke

overheidsinstanties, verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van deze verordening, oprichten.

- Sinds de bekendmaking van de aanstelling van de leden van de VTC door de Vlaamse Regering in het Belgisch Staatsblad d.d. 29 maart 2019, is de VTC ingevolge artikel 10/4, §1, van voornoemd decreet bevoegd om hetzij uit eigen beweging, hetzij op verzoek van het Vlaams Parlement of de Vlaamse Regering adviezen te verstrekken omtrent elke aangelegenheid met betrekking tot de verwerkingen van persoonsgegevens.
- Er moet aldus worden vastgesteld dat er in dit geval al een advies is waarbij het ontwerp is getoetst aan de AVG.

In randnummers 5 en 7.2 stelt de Raad van State dat het aangewezen is om het advies van de VTC over hoofdstuk 19 'verwerking persoonsgegevens' van het ontwerp in te winnen daar de VTC zich, nog niet over de inhoud van dit hoofdstuk heeft kunnen uitspreken en gezien dit n.a.v. het advies van de VTC ingevoegd werd. Op deze opmerking kan gerepliceerd worden dat het voorontwerp aan een voorafgaande raadpleging van de toezichthoudende entiteit werd voorgelegd, als voorgeschreven in artikel 36, lid 4, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening. In haar advies van 3 juni 2019 besluit de VTC dat het voorontwerp voldoende waarborgen zou bieden wat de bescherming van persoonsgegevens betreft, op voorwaarde dat daarin volgende elementen bijkomend worden geïmplementeerd: rechtsgrond, essentiële elementen van gegevensverwerking, transparantiemaatregelen, aangeven of artikel 3.13.1.1.5. VCF van toepassing is en anonimisering van de te publiceren eindbesluiten. Deze elementen werden in het voorontwerp geïmplementeerd door het, naar aanleiding van het advies, ingevoegde hoofdstuk 19. Er moet dan ook worden vastgesteld dat er een advies is waarbij het ontwerp werd getoetst aan de AVG en dat aldus aan de vormvereiste is voldaan.

In randnummers 6.1 en 6.2 maakt de Raad van State een opmerking met betrekking tot de aanwijzing van de bevoegde autoriteit en de verwerkingsverantwoordelijke. Zoals eerder reeds aan de Raad van State werd bevestigd, kan hierop gerepliceerd worden dat de bevoegde autoriteit, de verwerkingsverantwoordelijke en de nadere bepaling omtrent de verwerkingsverantwoordelijke nog voor een deel nader bepaald zullen worden in een wetgevend intrafederaal samenwerkingsakkoord.

Ingevolge de opmerking in randnummer 6.3 dat de combinatie van artikel 23, §1 met artikel 4, 1° en 8°, van het ontwerp de vraag doet rijzen of het daadwerkelijk de bedoeling is de Vlaamse bevoegde personeelsleden te kwalificeren als verwerkingsverantwoordelijke (overeenkomstig artikel 4, 7) van de AVG), gezien dit het voor belanghebbende moeilijk of zelfs onmogelijk zou kunnen maken te achterhalen tot wie hij zich moet richten, leidt samen met de aanbeveling uit randnummer 8, om de definitie van het begrip "bevoegde autoriteit" te heroverwegen, tot de aanpassing van artikel 4, 1° en 8° van het ontwerp. Als repliek kan dienstig verwezen worden naar het antwoord van de federale overheid bij het advies dat de Raad van State uitbracht op 6 maart 2019, met nummer 65.344/3: "De Richtlijn laat de praktische organisatie van het onderling overleg over aan de lidstaten, t.t.z. de lidstaten dienen duidelijk te maken welke personen of instanties de bevoegde autoriteit zijn. Er is dus geen vereiste om te werken met een uniek contactpunt. In de Belgische verdragen ter vermijding van dubbele belasting wordt de Belgische bevoegde autoriteit momenteel gedefinieerd als volgt: „(...) betekent de uitdrukking 'bevoegde autoriteit': (...) (ii) in het geval van België, naargelang het geval, de Minister van Financiën van de federale Regering en/of van de Regering van een Gewest en/of van een Gemeenschap, of zijn gemachtigde vertegenwoordiger". Deze definitie werd in 2010 overeengekomen met de gefedereerde entiteiten en wordt sindsdien opgenomen in de door België gesloten dubbelbelastingverdragen. Hiermee werd tegemoet gekomen aan het feit dat sommige bepalingen van een dubbelbelastingverdrag zich uitstrekken tot alle belastingen (inclusief gewestbelastingen en (toekomstige) gemeenschapsbelastingen) en aldus dienen te worden behandeld door de respectieve bevoegde autoriteit. Dezelfde redenering gaat op voor de toepassing van de Richtlijn, t.t.z. dat iedere gefedereerde

entiteit die betrokken is bij de Richtlijn een bevoegde autoriteit aanduidt, inzonderheid voor de afhandeling van de geschillen inzake de gedekte gewestbelasting (onroerende voorheffing) indien het gewest instaat voor de dienst ervan. Een centraal aanspreekpunt op federaal niveau is wellicht aangewezen, ook al is er in de praktijk nog nooit een geschil omtrent onroerende voorheffing voorgekomen. Dergelijk centraal contactpunt kan het voorwerp uitmaken van een samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de betrokken gefedereerde entiteiten.” De definitie die door de federale overheid wordt aangehaald, heeft als inspiratie gediend voor de aanwijzing van de Vlaamse Regering als bevoegde autoriteit. Vanuit deze optiek werden ook de nodige aanpassingen doorgevoerd in artikel 23, § 4, van het ontwerp.

In randnummers 7.1 en 7.2 maakt de Raad van State een aantal opmerkingen met betrekking tot de opgesomde gegevenscategorieën in artikel 23 van het ontwerp.

- De gegevenscategorie ‘informatie over politieke opvattingen of lidmaatschap van een vakvereniging’ vermeld in artikel 23, §2, 8° en §5, 6°, werd omwille van het niet voldaan zijn aan de voorwaarden vermeld in artikel 9.2 van de AVG uit het ontwerp geschrapt.
- De Raad van State merkt op dat het allesbehalve vanzelfsprekend is dat bij samenloop van een strafrechtelijke en disciplinaire vervolging een strikte scheiding van de ‘gerechtelijke gegevens’ mogelijk zou zijn. Ingevolge artikel 9 van de richtlijn heeft de Vlaamse Regering de verplichting ten aanzien van de Europese Commissie te waarborgen dat de vooraanstaande onafhankelijke persoon: onafhankelijk, onpartijdig, integer, bekwaam en vrij is van enig belangenconflict dat hij mogelijk heeft. Met het oog op minimale gegevensverwerking en de voldoening van voormelde verplichting, kan de Vlaamse Regering bij de bevoegde tuchtrechtelijke overheid de bevestiging vragen dat de vooraanstaande onafhankelijke persoon geen schorsing, ontzetting of andere deontologische maatregel opgelopen heeft. De ‘gegevens van disciplinaire aard’ zijn beperkt tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor zij verwerkt worden. Artikel 23, §5, van het ontwerp en de bijhorende passage in de memorie van toelichting werden in die zin gewijzigd.
- Voor de categorie ‘persoonlijke kenmerken’ en ‘leefgewoonten’ vermeld in respectievelijk artikel 23, §2, 3° en 4° en §5, 2°, van het ontwerp werd de memorie van toelichting aangevuld om tegemoet te komen aan de vraag of het doel van de verwerking van deze gegevens duidelijk genoeg geformuleerd is en de noodzakelijkheid aangetoond of verwoord wordt. Uit deze aanvulling mag duidelijk blijken dat het hier niet gaat om ‘bijzondere categorieën van persoonsgegevens’, waardoor deze gegevens buiten het toepassingsgebied van artikel 9 van de AVG vallen.

In randnummer 7.3 geeft de Raad van State ter overweging mee of het mogelijk is de bewaartermijn als een welbepaalde termijn te vermelden. De bewaartermijn zou dan ook best in het nog te sluiten samenwerkingsakkoord verder uitgewerkt worden om de omzettingen van de verschillende deelstaten en de federale overheid op elkaar af te stemmen en alzo de uniformiteit te waarborgen.

In overeenstemming met de opmerking in randnummer 9 worden de woorden ‘de bevoegde autoriteit’ in artikel 5, §4, van het ontwerp geschrapt.

In randnummer 10 stelt de Raad van State zich de vraag of artikel 5, §6, eerste lid, in overeenstemming is met het artikel 3, lid 5, eerste alinea van de richtlijn waarvan het de omzetting vormt. De Raad sluit zich aan bij stelling dat de meest plausibele interpretatie van de richtlijnnoties leest als betrekking hebben op de bevoegde autoriteit van (elk van) de betrokken lidstaten en adviseert deze verduidelijking op te nemen in de memorie van toelichting, wat dan ook werd gedaan.

In randnummer 11 werd de opmerking gemaakt dat de ontworpen bepaling niet in overeenstemming is met de richtlijn. De zinsnede ‘die een lidstaat benoemd heeft’ werd in artikel 12, §3, van het ontwerp overeenkomstig de richtlijn aangepast naar ‘die zij

benoemd heeft' daar de regeling enkel betrekking kan hebben op personen die door de Vlaamse Regering benoemd werden.

Aan de opmerkingen in de randnummers 12.1 en 12.2 dat duidelijker naar voor gebracht kan worden dat overeenkomstig de richtlijn een nationaal rechtelijke instantie in kader van een specifieke procesvoering aangeduid dient te worden, werd tegemoet gekomen door in artikel 14, §4, tweede lid, duidelijker te vermelden dat deze bevoegdheid toebehoort aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg.

De materiële vergissingen, vermeld in randnummer 13 en 14 worden rechtgezet in respectievelijk artikel 19, §4, en artikel 20, §3, van het ontwerp.

De opmerking van de Raad van State in randnummer 15 wordt gevolgd. Het woord 'inkomstenjaar' werd in artikel 24 van het ontwerp overeenkomstig het advies vervangen door het woord 'belastingjaar'.

C. Toelichting bij de artikelen

Hoofdstuk 1: Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt zowel een gemeenschaps- als een gewestaangelegenheid. Het materieel toepassingsgebied van richtlijn 2017/1852/EU omvat immers "geschillen tussen enerzijds de bevoegde autoriteit en anderzijds een buitenlandse autoriteit welke ontstaan naar aanleiding van de uitleg en toepassing van overeenkomsten en verdragen die voorzien in de afschaffing van dubbele belasting op inkomsten en, waar van toepassing, op vermogen". Overeenkomstig artikel 170, §2, van de Grondwet beschikt zowel het Vlaamse Gewest als de Vlaamse Gemeenschap over autonome belastingbevoegdheid. In navolging van het advies van de Raad van State 52.632/3 van 4 februari 2013 inzake het decreet van 21 juni 2013 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen worden de gemeenschapsaangelegenheden waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is ook gevat om tot een correcte omzetting van de richtlijn te komen. De Raad van State stelt in dit advies immers duidelijk dat de Vlaamse Gemeenschap deze bevoegdheid heeft en dat het feit dat een bepaalde activiteit waarop een richtlijn betrekking heeft, in een lidstaat (nog) niet bestaat, deze lidstaat niet ontslaat van zijn verplichting tot het omzetten van die richtlijn.

Artikel 2

Dit artikel verwijst naar de richtlijn die wordt omgezet, met name richtlijn 2017/1852/EU van de Raad van 10 oktober 2017 betreffende mechanismen ter beslechting van belastinggeschillen in de Europese Unie.

De concordantietabel voor de omzetting van de richtlijn 2017/1852/EU is opgenomen in de bijlage bij deze memorie van toelichting.

Artikel 3

Artikel 3 bepaalt het toepassingsgebied. Het decreet is van toepassing op alle geschillen tussen enerzijds de bevoegde autoriteit en anderzijds een buitenlandse autoriteit welke ontstaan naar aanleiding van de uitleg en toepassing van overeenkomsten en verdragen die voorzien in de afschaffing van dubbele belasting op inkomsten en, waar van toepassing, op vermogen.

Het decreet stelt tevens de rechten en plichten van de belanghebbenden vast voor het geval dat dergelijke geschillen zich voordoen. Voor de toepassing van dit decreet wordt de kwestie die aanleiding geeft tot een dergelijk geschil hierna in dit decreet, net zoals dit in de richtlijn het geval is, een "geschilpunt" genoemd.

Hoofdstuk 2: Definities

Artikel 4

Artikel 4 bevat een aantal definities overgenomen uit de richtlijn, waarbij sommige begrippen werden aangepast aan het Vlaamse toepassingsgebied. Verder werden er definities opgenomen voor begrippen die noodzakelijkerwijze gedefinieerd moeten worden voor een goed begrip van het decreet.

De volgende definities zijn opgenomen:

- bevoegde autoriteit;
- bevoegde rechtbank, welke hieronder nog verder wordt verduidelijkt;
- buitenlandse autoriteit;
- dubbele belasting;
- belanghebbende;
- geschilpunt;
- lidstaat.

Voor de toepassing van dit decreet is de bevoegde autoriteit, de Vlaamse Regering.

Het begrip "buitenlandse autoriteit" kan, voor de toepassing van dit decreet, ook begrepen worden als "buitenlandse autoriteiten". Dit zal onder meer het geval zijn wanneer het gaat om geschillen in het kader van een multilateraal verdrag, in welk geval het geschil immers kan ontstaan tussen meer dan twee lidstaten.

Onder de definitie van "belanghebbende" valt elke persoon, ongeacht of deze een natuurlijke persoon of een rechtspersoon is.

Deze definities moeten de lezing van het decreet vergemakkelijken.

Hoofdstuk 3: Klacht

Artikel 5

Dit artikel regelt de mogelijkheid van de belanghebbende om een klacht in te dienen met betrekking tot een geschilpunt bij een bevoegde autoriteit. In deze klacht verzoekt de belanghebbende om de beslechting van het geschilpunt.

Paragraaf 1 bepaalt dat de klacht moet ingediend worden binnen een termijn van drie jaar vanaf de ontvangst van de eerste kennisgeving van de handeling die aanleiding heeft gegeven, of zal geven tot het geschilpunt. De klacht dient ook bij de andere bevoegde autoriteiten ingediend worden, en tevens dient aangegeven te worden welke andere lidstaten betrokken zijn. Om binnen de termijn van drie jaar te vallen volstaat het dat minstens één van de betrokken bevoegde autoriteiten de klacht tijdig heeft ontvangen.

Paragraaf 2 stelt dat de klacht het voorwerp uitmaakt van een ontvangstmelding. Deze gebeurt binnen de twee maanden nadat de klacht werd ontvangen.

Paragraaf 3 stelt dat de bevoegde autoriteit de buitenlandse autoriteit op de hoogte brengt van de klacht binnen de termijn vermeld in paragraaf 2. Er wordt dan overeengekomen in welke taal de procedure verder gevoerd zal worden.

Paragraaf 4 bepaalt dat de klacht enkel ontvankelijk is als de volgende inlichtingen vermeld worden:

- identiteitsgegevens van de belanghebbende;
- betrokken belastbaar tijdperk;
- informatie over de feiten en omstandigheden van de zaak;
- toepasselijke nationale regels, overeenkomsten of verdragen;
- informatie met betrekking tot het geschil;
- alle aanvullende informatie.

Als dus niet aan deze voorwaarden wordt voldaan, zijn de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit er niet toe gehouden om de ingediende klacht te aanvaarden.

Paragraaf 5 bepaalt dat de bevoegde autoriteit aanvullende informatie kan vragen binnen de drie maanden na ontvangst van de klacht, en de belanghebbende heeft drie maanden de tijd om te antwoorden na dag van de ontvangst van het verzoek.

Verdere verzoeken tot informatie kunnen gedaan worden in de procedure voor onderling overleg, indien de bevoegde autoriteit dat noodzakelijk acht.

In paragraaf 6 worden de termijnen vastgelegd waarbinnen de bevoegde autoriteit beslist over de ontvankelijkheid van de klacht, alsook binnen welke termijnen de bevoegde autoriteit het geschilpunt eenzijdig kan beslechten.

De buitenlandse autoriteit die op de hoogte gebracht dient te worden, is hier overeenkomstig artikel 4, 3°, steeds de bevoegde autoriteit van (elk van) de betrokken lidstaten.

In paragraaf 7 worden de regels vastgelegd waaronder een belanghebbende zijn klacht kan intrekken. De procedure wordt stopgezet als het geschilpunt, om welke reden ook, ophoudt te bestaan.

Artikel 6

Artikel 6 legt de administratieve vereenvoudiging vast voor natuurlijke personen en ondernemingen die noch een grote onderneming zijn, noch deel uitmaken van een grote groep.

In paragraaf 1 wordt bepaald dat deze belanghebbende de mededelingen (de klacht, de antwoorden op de verzoeken om aanvullende informatie en de intrekking van de klacht) mag indienen bij de bevoegde autoriteit. De bevoegde autoriteit brengt de buitenlandse autoriteit op de hoogte.

In de Richtlijn wordt er voor de definitie van de betrokken ondernemingen verwezen naar Richtlijn 2013/34/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de jaarlijkse financiële overzichten, geconsolideerde financiële overzichten en aanverwante verslagen van bepaalde ondernemingsvormen, tot wijziging van Richtlijn 2006/43/EG van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijnen 78/660/EEG en 83/349/EEG van de Raad (PB L 182 van 29.06.2013, blz. 19). Deze richtlijn werd in het intern Belgisch recht omgezet door de wet van 18 december 2015 waarbij onder andere wijzigingen werden aangebracht aan het Wetboek van Vennootschappen.

Paragraaf 2 bepaalt dat als er aanvullende informatie wordt ontvangen, de bevoegde autoriteit die deze aanvullende informatie heeft ontvangen, tegelijkertijd een afschrift daarvan naar de buitenlandse autoriteit stuurt. De datum waarop de buitenlandse autoriteit de informatie heeft ontvangen, is de datum waarop de aanvullende informatie geacht wordt door alle lidstaten ontvangen te zijn.

Hoofdstuk 4: Procedure voor onderling overleg

Artikel 7

Paragraaf 1 stelt dat de fase van onderling overleg een aanvang neemt, als de klacht door de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit, binnen een termijn van twee jaar vanaf de laatste kennisgeving van een besluit tot aanvaarding van de klacht wordt aanvaard. De termijn van twee jaar kan wel nog met één jaar worden verlengd als de verzoekende bevoegde autoriteit of de verzoekende buitenlandse autoriteit dit schriftelijk motiveert.

Paragraaf 2 bepaalt dat wanneer de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit het geschilpunt hebben beslecht, de belanghebbende onmiddellijk op de hoogte wordt gesteld van de beslissing. De beslissing is bindend voor de bevoegde autoriteit en afdwingbaar voor de belanghebbende, voor zover deze laatste die beslissing aanvaardt en afziet van het recht om andere rechtsmiddelen aan te wenden. Als de belanghebbende al andere rechtsmiddelen heeft aangewend, wordt de beslissing bindend en afdwingbaar zodra hij bewijzen verstrekt heeft dat de procedure werd stopgezet, en dit uiterlijk zestig dagen na de dag van de kennisname van de beslissing.

Paragraaf 3 stelt dat als er geen oplossing werd bekomen tussen de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit, gedurende de fase van het onderling overleg, er overgegaan wordt tot de fase van geschillenbeslechting.

Hoofdstuk 5: Besluit van de bevoegde autoriteit betreffende de klacht

Artikel 8

Paragraaf 1 bepaalt de gevallen waarin de bevoegde autoriteit een klacht gemotiveerd kan afwijzen. Deze zijn de volgende:

- De nodige inlichtingen ontbreken of werden niet tijdig ingediend, en de klacht werd niet conform de door dit decreet vastgelegde voorwaarden ingediend;
- De bevoegde autoriteit stelt vast dat er geen geschilpunt is;
- De klacht werd niet tijdig ingediend.

Paragraaf 2 bepaalt dat wanneer de bevoegde autoriteit binnen de gestelde termijn geen besluit heeft genomen over de klacht, deze geacht wordt aanvaard te zijn. Dit vormt een belangrijke waarborg van de rechten van de betrokken persoon om toch nog een oplossing voor het geschilpunt te bekomen.

Paragraaf 3 stelt dat het afwijzen van een ingediende klacht door de bevoegde autoriteit en elke betrokken buitenlandse autoriteit nog geen definitief einde betekent van de beslechting van het geschil voor de belanghebbende. De belanghebbende beschikt immers nog over de mogelijkheid om overeenkomstig de artikelen 1385decies en 1385undecies van het Gerechtelijk Wetboek beroep tegen deze afwijzing in te stellen. Het instellen van dit beroep betekent wel dat er in tussentijd geen raadgevende commissie kan ingesteld worden.

Hoofdstuk 6: Geschillenbeslechting door de raadgevende commissie

Artikel 9

Paragraaf 1 bepaalt dat in twee gevallen de belanghebbende de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit kan verzoeken om een raadgevende commissie in te stellen:

1° de klacht werd afgewezen door minstens één bevoegde autoriteit of buitenlandse autoriteit op grond van artikel 8, §1;

2° de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit hebben de klacht wel aanvaard, maar kunnen geen overeenstemming bereiken over de beslechting van het geschilpunt binnen de termijn vermeld in artikel 7, §1.

De belanghebbende kan het verzoek om een raadgevende commissie in te stellen op basis van de in het vorige lid, punt 1° bedoelde voorwaarde enkel doen als hij tegen de afwijzing van zijn verzoek geen beroep heeft ingesteld, meer kan instellen of van plan is in te stellen. Hij kan eveneens formeel afstand doen van zijn recht op beroep tegen de afwijzing. De beslissing moet met andere woorden in kracht van gewijsde zijn getreden. De nodige bewijsstukken of een verklaring van formele afstand zit vevat in de aanvraag tot instelling van de raadgevende commissie.

Het verzoek om een raadgevende commissie op te richten dient schriftelijk te gebeuren binnen een termijn van vijftig dagen te rekenen vanaf de ontvangst van de afwijzing van de klacht, of de ontvangst van het besluit dat er binnen de termijn van maximum drie jaar geen overeenstemming kon worden bereikt. In het geval de belanghebbende zijn recht op beroep heeft uitgeoefend, binnen een termijn van vijftig dagen na afgifte van het besluit door de betrokken rechtbank, is geen verzoek tot oprichting van een raadgevende commissie mogelijk.

De raadgevende commissie wordt opgericht binnen de honderd twintig dagen na ontvangst van het verzoek. De voorzitter van de commissie brengt de belanghebbende op de hoogte zodra de commissie is samengesteld.

Paragraaf 2 bepaalt dat de raadgevende commissie zes maanden de tijd heeft om een besluit te nemen over het al dan niet aanvaarden van de klacht, nadat ze is ingesteld. De bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit worden op de hoogte gebracht van dat besluit binnen de dertig dagen na de vaststelling van het besluit.

Als de raadgevende commissie bevestigt dat de klacht van de belanghebbende ontvankelijk is, wordt de procedure voor onderling overleg opgestart door de bevoegde autoriteit. De termijn van twee jaar, eventueel verlengd tot drie jaar, waarbinnen een advies moet worden uitgebracht begint te lopen vanaf de kennisgeving van het besluit van de raadgevende commissie betreffende de aanvaarding van de klacht.

De raadgevende commissie brengt eveneens binnen de zes maanden na datum waarop ze is ingesteld, advies uit over de beslechting van het geschilpunt als noch de bevoegde autoriteit, noch de buitenlandse autoriteit binnen zestig dagen na datum van de kennisgeving van het besluit van de raadgevende commissie hebben verzocht om de procedure voor onderling overleg op te starten.

Paragraaf 3 bepaalt dat de raadgevende commissie advies uitbrengt over de beslechting van een geschilpunt in de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, 2° conform artikel 17, §1.

Hoofdstuk 7: Benoemingen door de bevoegde rechtbanken

Artikel 10

Paragraaf 1 bepaalt dat een belanghebbende een vordering kan instellen bij de bevoegde rechtbank als een raadgevende commissie niet tijdig werd samengesteld.

De belanghebbende kan een vordering instellen bij de bevoegde rechtbank om een vooraanstaande onafhankelijk persoon en een plaatsvervanger te benoemen uit de lijst vermeld in artikel 12, als de bevoegde autoriteit niet minstens één vooraanstaande onafhankelijke persoon en een plaatsvervanger heeft benoemd.

De belanghebbende kan eveneens een vordering instellen bij de bevoegde rechtbank om beide vooraanstaande onafhankelijke personen en plaatsvervangers te benoemen uit de lijst vermeld in artikel 12 als zowel de bevoegde autoriteit als de buitenlandse autoriteit hebben nagelaten minstens één vooraanstaande onafhankelijke persoon en een plaatsvervanger te benoemen.

Er wordt een voorzitter benoemd door de vooraanstaande onafhankelijke personen door loting uit de lijst van onafhankelijke personen.

Paragraaf 2 bepaalt dat de benoeming van de onafhankelijke personen en hun plaatsvervangers voorgelegd wordt aan de bevoegde rechtbank nadat de termijn van honderd twintig dagen verstreken is, en binnen de dertig dagen nadat die termijn verstreken is.

Paragraaf 3 stelt dat de bevoegde rechtbank uitspraak doet en de verzoeker daarvan op de hoogte brengt. De bevoegde rechtbank volgt de procedure van arbitrage in civielrechtelijke en handelszaken bij gebreke aan het benoemen van de vooraanstaande onafhankelijke personen en hun plaatsvervangers. De bevoegde autoriteit wordt op de hoogte gebracht door de bevoegde rechtbank. De buitenlandse autoriteit wordt op haar beurt onmiddellijk op de hoogte gebracht door de bevoegde autoriteit.

In het geval het interne recht het toelaat, kan de bevoegde autoriteit, die heeft nagelaten de vooraanstaande onafhankelijke persoon en zijn plaatsvervanger te benoemen, beroep aantekenen tegen de uitspraak van de bevoegde rechtbank. Bij afwijzing heeft de verzoeker het recht om beroep in te stellen overeenkomstig de interne procedurevoorschriften tegen de uitspraak van de rechtbank.

Op die manier wordt verzekerd dat de belanghebbende "druk kan uitoefenen" op de lidstaten om het geschilpunt op te lossen.

Hoofdstuk 8: De raadgevende commissie

Artikel 11

Paragraaf 1 regelt de samenstelling van de raadgevende commissie. Deze bestaat uit een voorzitter, één of twee vertegenwoordigers van de betrokken lidstaten en een vooraanstaand onafhankelijk persoon benoemd door de betrokken lidstaat.

Paragraaf 2 bepaalt dat er na de benoeming van de vooraanstaande onafhankelijk persoon voor ieder van hen een plaatsvervanger wordt benoemd, en dit voor de gevallen waar de vooraanstaande onafhankelijke persoon verhinderd is zijn functie uit te oefenen.

Paragraaf 3 bepaalt dat de personen door loting worden benoemd als er over de bepalingen voor de benoeming van vooraanstaande onafhankelijke personen geen overeenstemming kan worden bereikt.

Paragraaf 4 bepaalt dat de bevoegde autoriteit bezwaar kan aantekenen tegen de vooraanstaande onafhankelijke persoon als deze onvoldoende onafhankelijk blijkt, tenzij deze conform artikel 10, §1 door de bevoegde rechtbank zijn benoemd. Dit is uitdrukkelijk voorgeschreven in de volgende gevallen:

- De persoon werkt op dat moment of tijdens de drie voorgaande jaren voor één van de betrokken belastingadministraties;
- De persoon heeft op dat moment of tijdens de vijf voorgaande jaren een deelneming van betekenis of stemrecht in één van de belanghebbenden gehad;
- De persoon biedt onvoldoende garanties dat hij objectief kan oordelen, bijvoorbeeld omwille van een onrechtstreekse betrokkenheid bij één van de partijen;

- De persoon werkt op dat moment of tijdens ten minste de drie voorgaande jaren voor een bedrijf dat belastingadvies verleent.

Paragraaf 5 stelt dat ook gedurende een periode van twaalf maanden na het besluit van de raadgevende commissie een vooraanstaande onafhankelijk persoon zich niet in een hierboven beschreven situatie mag bevinden.

Paragraaf 6 stelt dat uit de lijst vermeld in artikel 12 een voorzitter wordt gekozen door de vertegenwoordigers van de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit en de vooraanstaande onafhankelijk personen.

Hoofdstuk 9: Lijst van vooraanstaande onafhankelijke personen

Artikel 12

Paragraaf 1 stelt dat de Vlaamse Regering ten minste 3 personen benoemt en hun plaatsvervangers die vooraanstaand en onafhankelijk zijn, teneinde de opstelling mogelijk te maken van de lijst van onafhankelijke personen uit alle door de lidstaten voorgestelde onafhankelijke personen. De bevoegde entiteit kan een samenwerkingsakkoord sluiten met het oog op het benoemen van die personen. Deze bestaat uit ten minste drie personen die onder andere kennis hebben van de nationale en internationale fiscaliteit en die onafhankelijk zijn, en in staat zijn onpartijdig en integer te handelen. Verdere afspraken rond de aanstelling van de vooraanstaande onafhankelijke personen kunnen vastgelegd worden in een intrafederaal samenwerkingsakkoord tussen de federale overheid en de gemeenschappen of de gewesten.

Deze lijst biedt een belangrijke waarborg in verschillende gevallen die zich kunnen voordoen om alsnog over te gaan tot het beslechten van het geschilpunt.

Paragraaf 2 bepaalt dat de Commissie de lijsten van alle lidstaten actueel houdt en deze online beschikbaar stelt. De lijsten bevatten enkel de namen van die personen.

Paragraaf 3 vermeldt dat alle wijzigingen in de lijsten van vooraanstaande onafhankelijke personen onmiddellijk moeten worden meegedeeld aan de Commissie. Als de vooraanstaande onafhankelijke personen van de lijst verwijderd worden, brengt de Vlaamse Regering de betrokkenen hiervan op de hoogte bij een met redenen omklede beslissing.

Paragraaf 4 stelt dat de Vlaamse Regering de Europese Commissie op de hoogte brengt als ze gegronde redenen heeft om bezwaar te maken dat een vooraanstaande onafhankelijke persoon op de bovengenoemde lijst blijft staan vanwege een gebrek aan onafhankelijkheid. De bezorgdheid dient met passende bewijzen te worden onderbouwd.

Paragraaf 5 handelt over de bezwaren die een andere lidstaat heeft ten aanzien van de onafhankelijkheid van een vooraanstaand onafhankelijk persoon. In het geval de Europese Commissie de Vlaamse Regering op de hoogte heeft gebracht van de bezwaren en de bijhorende bewijzen die een lidstaat heeft ten aanzien van de onafhankelijkheid van een door de Vlaamse Regering benoemde vooraanstaande onafhankelijke persoon, de Vlaamse Regering, binnen de zes maanden deze bezwaren en bijhorende bewijzen onderzoekt, en vervolgens een besluit neemt of de persoon al dan niet op de voormelde lijst gehandhaafd wordt. De Europese Commissie wordt van dit besluit door de Vlaamse Regering onmiddellijk op de hoogte gesteld.

Hoofdstuk 10: De commissie voor alternatieve geschillenbeslechting

Artikel 13

Paragraaf 1 bepaalt dat de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit kunnen overeenkomen om een commissie voor alternatieve geschillenbeslechting op te richten in plaats van een raadgevende commissie om overeenkomstig artikel 17 advies uit te brengen over de beslechting van een geschilpunt.

Deze commissie kan permanent worden ingesteld.

Paragraaf 2 stelt dat de lidstaten kunnen overeenkomen dat de samenstelling verschilt qua vorm en samenstelling van de raadgevende commissie.

De commissie voor alternatieve geschillenbeslechting kan, als alternatief voor het soort geschillenbeslechtingsprocedure dat de raadgevende commissie gebruikt, namelijk het onafhankelijk advies, andere soorten geschillenbeslechtingsprocedures gebruiken, zoals "eindbod"-arbitrage, ook wel arbitrage van het "laatste bod" genoemd. In dat geval aanvaarden de beide partijen de discretionaire beslissing van de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting over welk bod het zal worden.

In paragraaf 3 wordt bepaald dat de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit de werkingsregels overeenkomen conform artikel 14.

Paragraaf 4 bepaalt dat de artikelen 15 en 16 van toepassing zullen zijn op de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting, tenzij anders is overeengekomen in de werkingsregels vermeld in artikel 14.

Hoofdstuk 11: Werkingsregels van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting

Artikel 14

Dit artikel bepaalt de noodzakelijke inhoud van de tussen de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit overeen te komen werkingsregels.

In paragraaf 1 wordt bepaald dat de belanghebbende door de bevoegde autoriteit binnen een termijn van honderd twintig dagen op de hoogte moet gebracht worden van de werkingsregels van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting, de termijn waarbinnen het advies over de beslechting van het geschilpunt moet gebracht worden en de toepasselijke bepalingen van het interne recht en de toepasselijke overeenkomsten of verdragen.

In paragraaf 2 wordt uiteengezet wat de werkingsregels moeten bevatten. Deze zijn:

- De beschrijving en de kenmerken van het geschilpunt;
- Het mandaat waarover de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit overeenstemming bereiken wat de te regelen kwesties betreft;
- De vorm van het geschillenbeslechtingsorgaan;
- Het tijdschema;
- De samenstelling van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting;
- De regels voor deelname, uitwisseling van memoranda, inlichtingen en bewijsstukken, kosten, het soort geschillenbeslechtingsprocedure en alle andere relevante procedurele of organisatorische aangelegenheden;
- De logistieke regelingen.

Paragraaf 3 bepaalt dat wanneer de werkingsregels onvolledig zijn of niet ter kennis gebracht zijn van de belanghebbende, men terugvalt op de werkingsregels opgesteld door de Europese Commissie.

In paragraaf 4 wordt bepaald dat wanneer de bevoegde autoriteit de belanghebbende niet op de hoogte heeft gebracht van de werkingsregels, de vooraanstaande onafhankelijke

personen en de voorzitter deze moeten bezorgen aan de belanghebbende binnen de twee weken vanaf de datum waarop de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschilbeslechting is ingesteld. De belanghebbende kan zich wenden tot de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg als de vooraanstaande onafhankelijke personen en de voorzitter geen overeenstemming bereiken over de werkingsregels. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zal eerst de werkingsregels vaststellen volgens het door de Europese Commissie vooraf bepaalde model, en nadien kan een aanvraag ingediend worden door de belanghebbende.

De in dit artikel vervatte procedure dient enerzijds als een waarborg voor de belanghebbende, om alsnog de werkingsregels te verkrijgen, en anderzijds om bij te dragen aan het oplossen van het geschilpunt.

Hoofdstuk 12: De kosten van de procedurehandelingen

Artikel 15

Artikel 15 legt de regels vast met betrekking tot de verdeling van de kosten van de procedurehandelingen.

Paragraaf 1 bepaalt dat de uitgaven en de vergoedingen van de vooraanstaande onafhankelijke personen, als van toepassing, gelijk verdeeld worden tussen België en de betrokken lidstaten. Bij de bepaling van deze kosten worden twee richtsnoeren gehanteerd. Enerzijds wordt bij de terugbetaling van de door de vooraanstaande onafhankelijke personen gemaakte kosten het gemiddelde van de gebruikelijke terugbetaling aan hoge ambtenaren van België en de betrokken lidstaten gehanteerd. Anderzijds is een maximum van duizend euro per persoon per dag verschuldigd voor iedere dag dat de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting bijeenkomt. Het staat de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit evenwel vrij om van bovenvermeld principe af te wijken.

De kosten die de belanghebbende maakt, worden niet door de lidstaten gedragen.

Paragraaf 2 bepaalt dat de kosten ten laste gelegd worden van de belanghebbende als hij zijn klacht heeft ingetrokken of als zijn klacht terecht werd afgewezen. Het staat de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit evenwel vrij om ook van dit principe af te wijken.

Hoofdstuk 13: Inlichtingen, bewijsmiddelen en hoorzittingen

Artikel 16

Artikel 16 legt de regels vast met betrekking tot de verkrijging van bewijsmiddelen door de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting. Dit artikel houdt enerzijds rekening met de particuliere belangen maar anderzijds ook met het algemeen belang die beiden bescherming behoeven.

In paragraaf 1 wordt er gesteld dat de belanghebbende, mits akkoord van de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit, alle inlichtingen, bewijsmiddelen of stukken kan verschaffen die relevant zijn om tot een besluit te komen. De raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting kan de belanghebbende en de bevoegde autoriteit verzoeken alle inlichtingen, bewijsmiddelen en stukken die relevant zijn om tot een besluit te komen te verschaffen.

In bepaalde gevallen mag de bevoegde autoriteit weigeren om deze inlichtingen, bewijsmiddelen en stukken te verstrekken. Dit is met name het geval in de volgende situaties:

- Voor het verkrijgen van de inlichtingen worden administratieve maatregelen genomen die in strijd zijn met de interne regelgeving;
- De inlichtingen zijn op grond van de interne regelgeving niet verkrijgbaar;
- De inlichtingen hebben betrekking op handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheimen of op een fabrieks- of handelswerkwijze;
- De bekendmaking van de inlichtingen is in strijd met de openbare orde.

In paragraaf 2 wordt de verschijning van de belanghebbende voor de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting eveneens geregeld. De belanghebbende kan dit vrijwillig doen mits instemming van de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit. De raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting kan tevens eisen dat de belanghebbende voor haar verschijnt of zich er laat vertegenwoordigen.

Hoofdstuk 14: Advies van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting

Artikel 17

Artikel 17 legt de regels vast met betrekking tot het advies van de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting.

Paragraaf 1 bepaalt dat het advies wordt uitgebracht uiterlijk zes maanden na de datum waarop de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting is ingesteld. Deze termijn kan verlengd worden met drie maanden als het geschilpunt van zodanige aard is dat er meer dan zes maanden nodig zijn om advies te kunnen uitbrengen.

Paragraaf 2 stelt dat het advies van de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting steunt op de bepalingen van de toepasselijke overeenkomsten of verdragen die voorzien in de afschaffing van dubbele belasting op inkomsten en vermogen, en op eventuele toepasselijke nationale bepalingen en gelijkaardige bepalingen naar het recht van de andere bevoegde lidstaat.

Paragraaf 3 bepaalt dat het advies van de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting wordt aangenomen met een gewone meerderheid van stemmen. De stem van de voorzitter zal bepalend zijn voor het definitieve advies als er geen meerderheid kan bereikt worden.

In paragraaf 4 wordt vermeld dat er geen vergoeding verschuldigd is als de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting geen advies uitbrengt binnen de voorziene termijnen.

Hoofdstuk 15: Eindbesluit

Artikel 18

Paragraaf 1 bepaalt dat de bevoegde autoriteit en de bevoegde buitenlandse autoriteit een bindend eindbesluit moeten nemen over de beslechting van het geschilpunt, binnen de zes maanden na kennisgeving van het advies van de raadgevende commissie of van de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting.

Paragraaf 2 bepaalt dat het advies van de raadgevende commissie of de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting bindend is, tenzij de lidstaten samen een andere oplossing kunnen voorleggen die hen beter lijkt.

Paragraaf 3 stelt dat de belanghebbende onmiddellijk op de hoogte moet gebracht worden van het eindbesluit over de beslechting van het geschilpunt door de bevoegde autoriteit.

Paragraaf 4 bepaalt dat het eindbesluit bindend is voor de betrokken lidstaten en geen precedent mag vormen.

De uitvoerbaarheid van het eindbesluit wordt afhankelijk gesteld van twee voorwaarden. Enerzijds het akkoord van de belanghebbende en anderzijds de afstand door de belanghebbende van zijn recht om enig nationaal rechtsmiddel tegen dit besluit in te stellen.

Hoofdstuk 16: Wisselwerking met nationale procedures en afwijkingen

Artikel 19

Artikel 19 regelt de verhouding met andere procedures.

Volgens paragraaf 1 hebben de belanghebbenden nog steeds toegang tot andere nationale procedures, zowel administratieve als gerechtelijke. Deze andere procedures kunnen een invloed hebben op het tijdsverloop van de verschillende fases in de geschillenbeslechting als deze nog niet zijn afgerond of opgeschort.

Men kan van de geschillenbeslechtingsprocedure ook gebruik maken wanneer een door de lidstaat verrichte handeling die een geschilpunt tot gevolg heeft, definitief wordt.

Paragraaf 2 stelt dat het Vlaamse Gewest of de Vlaamse Gemeenschap zowel tijdens de fase van het onderling overleg als de arbitragefase nog administratieve sancties kunnen opleggen of een gerechtelijke procedure instellen of voortzetten.

Paragraaf 3 bepaalt dat de termijnen vermeld in artikel 5, §5 en artikel 7, §1 slechts ingaan op de datum waarop de beslissing in de procedure ten gevolge van de aanwending van het rechtsmiddel definitief is geworden of wanneer die procedure geschorst wordt, als de belanghebbende enig rechtsmiddel heeft aangewend.

Paragraaf 4 bepaalt dat wanneer er een in kracht van gewijsde gegane beslissing is van een bevoegde rechtbank, de procedure voor onderling overleg wordt beëindigd wanneer er op het moment van de kennisgeving door de bevoegde autoriteit aan de andere bevoegde autoriteit van voormelde beslissing nog geen overeenstemming is bereikt over het geschilpunt.

De voormelde in kracht van gewijsde gegane beslissing heeft eveneens tot gevolg dat de belanghebbende geen beroep meer kan doen op de raadgevende commissie als het geschilpunt onopgelost is gebleven tijdens de procedure voor onderling overleg.

De geschillenbeslechtingsprocedure wordt beëindigd wanneer er op het moment van de beslissing van de bevoegde rechtbank nog geen advies was uitgebracht door ofwel de raadgevende commissie ofwel de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting.

Paragraaf 5 stelt dat wanneer er een klacht wordt ingediend overeenkomstig artikel 5 elke andere procedure van onderling overleg wordt stopgezet.

In paragraaf 6 en 7 wordt vermeld welke situaties een einde maken aan alle procedurehandelingen:

- Het indienen van een klacht heeft geen betrekking op een dubbele belasting;
- Het betreft een geschil dat betrekking heeft op de in de interne rechtsorde opgelegde sancties in verband met gecorrigeerde inkomsten of vermogen voor belastingfraude, opzettelijk verzuim en grove nalatigheid, en de bevoegde autoriteit heeft gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid om de toegang tot de geschillenbeslechtingsprocedure te weigeren.

Hoofdstuk 17: Openbaarmaking

Artikel 20

Artikel 20 stelt de verschillende modaliteiten van de publicatie van het eindbesluit vast.

Paragraaf 1 stelt dat de raadgevende commissie en de commissie voor alternatieve geschillenbeslechting hun advies schriftelijk uitbrengen.

Paragraaf 2 en 3 bepalen dat het eindbesluit openbaar wordt gemaakt tenzij één van de bevoegde autoriteiten of belanghebbenden hier niet mee instemt. In dat geval volstaat de bekendmaking van een samenvatting. De samenvatting bevat een beschrijving van de kwestie en het onderwerp, de datum, de belastingtijdvakken in kwestie, de rechtsgrondslag, de bedrijfstak en een beknopte beschrijving van het uiteindelijke resultaat. De samenvatting omvat ook een beschrijving van de gebruikte wijze van arbitrage.

Als er enkel een samenvatting bekend gemaakt wordt, kan de belanghebbende uiterlijk zestig dagen na ontvangst van de samenvatting de bevoegde autoriteit verzoeken om geen gegevens bekend te maken die op een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of op fabrieks- of handelswerkwijzen betrekking hebben, of die in strijd zijn met de openbare orde.

Paragraaf 4 garandeert de privacy van de belanghebbende doordat een openbaarmaking van (een samenvatting van) de eindbesluiten enkel kan gebeuren na het anonimiseren ervan.

Paragraaf 5 stelt dat de Commissie onmiddellijk op de hoogte gebracht wordt van de te publiceren informatie door de bevoegde autoriteit. De Commissie houdt een centraal register bij waarin de overeenkomstig dit artikel meegedeelde informatie wordt gearchiveerd en online beschikbaar wordt gesteld. De informatie zal tevens meegedeeld worden op standaardformulieren die door de Commissie zullen vastgelegd worden.

Hoofdstuk 18: Geheimhoudingsplicht

Artikel 21

Paragraaf 1 regelt de geheimhoudingsplicht van de leden van een raadgevende commissie of een commissie voor alternatieve geschillenbeslechting.

Paragraaf 2 bepaalt dat de belanghebbende en zijn vertegenwoordiger verplicht zijn om alle informatie verkregen in het kader van de procedure vertrouwelijk te behandelen. Zij kunnen tijdens de procedure tevens verzocht worden om dienaangaande een verklaring af te leggen.

Artikel 22

Dit artikel legt de sancties vast voor de niet-naleving van het beroepsgeheim en de geheimhoudingsplicht bedoeld in artikel 21.

De leden van een raadgevende commissie of een commissie voor alternatieve geschillenbeslechting en de vertegenwoordiger van de belanghebbende verkrijgen de informatie uit hoofde van hun beroep. Voor hen wordt dus verwezen naar het bestaande artikel 458 Strafwetboek dat de schending van het beroepsgeheim bestraft met een gevangenisstraf van een tot drie jaar en een geldboete van honderd tot duizend euro of met een van die straffen alleen.

Dit zijn passende sancties zoals gevraagd in artikel 13, 3^e lid van de richtlijn.

Hoofdstuk 19: Bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens

Artikel 23

Dit artikel regelt de verwerking van persoonsgegevens en de passende waarborgen voor de rechten en vrijheden van de betrokkenen. Hierbij dient ook verwezen te worden naar het algemeen geldend kader in de Algemene Gegevensverordening (Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens).

In paragraaf 1 wordt de bevoegde autoriteit aangeduid als (algemeen) verwerkingsverantwoordelijke voor de verwerking van persoonsgegevens die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van de bepalingen in dit decreet. Meer bepaald is de bevoegde autoriteit verwerkingsverantwoordelijke voor de in artikel 5, 11, 16 en 20 bedoelde verwerking van persoonsgegevens.

In paragraaf 2 wordt een opsomming gemaakt van de categorieën van persoonsgegevens, die worden verwerkt in het kader van paragraaf 1, in de mate dat die strikt noodzakelijk en pertinent zijn in het kader van dit decreet. Onder punt 3 in paragraaf 2 wordt in het licht van de minimale gegevensverwerking onder meer de geboortedatum, de geboorteplaats, de burgerlijke staat en de nationaliteit begrepen. De categorie van persoonsgegevens vermeld in punt 4 omvat in het licht van de minimale gegevensverwerking onder meer zakelijke rechten met betrekking tot onroerende goederen. De omschreven categorieën van persoonsgegevens hebben betrekking op de gegevens vermeld in artikel 5. Ze zijn noodzakelijk voor de uitvoering van de bepalingen in dit decreet en essentieel voor een conforme omzetting van de richtlijn. Indien een belanghebbende deze gegevens niet verschaft, kan de bevoegde autoriteit de klacht overeenkomstig artikel 8, §1, 1° afwijzen. De verwerking van deze gegevens dient een grondig onderzoek van de zaak in kwestie met oog op het beslechten van het belastingsgeschil mogelijk te maken.

Paragraaf 3 bepaalt de bewaartermijnen voor de persoonsgegevens die verwerkt worden in het kader van paragraaf 1. De bewaartermijnen kunnen bepaald worden in een samenwerkingsakkoord. Daarnaast worden er criteria opgenomen die toelaten een termijn te bepalen voor het geval de termijnen niet zouden zijn vastgelegd in een samenwerkingsakkoord.

Paragraaf 4 bepaalt dat de Vlaamse Regering wordt aangewezen als verwerkingsverantwoordelijke voor de verwerking van persoonsgegevens van de vooraanstaande onafhankelijke personen, vermeld in artikel 12.

Paragraaf 5 maakt een opsomming van de categorieën van persoonsgegevens die worden verwerkt in het kader van paragraaf 4. De omschreven categorieën van persoonsgegevens hebben betrekking op de gegevens vermeld in artikel 12. De categorie van persoonsgegevens vermeld in punt 2 in paragraaf 5 heeft onder meer betrekking op openbare mandaten die de vooraanstaande onafhankelijke persoon uitoefent. De verwerking van deze gegevens is beperkt tot wat noodzakelijk is om te voldoen aan de verplichting, die artikel 9.2 van de richtlijn voorschrijft, om de informatie over elk belangenconflict dat een vooraanstaande onafhankelijke persoon mogelijk heeft aan de Europese Commissie te kunnen verstrekken. Ingevolge artikel 9 van de richtlijn heeft de Vlaamse Regering immers de verplichting ten aanzien van de Europese Commissie te waarborgen dat de vooraanstaande onafhankelijke persoon onafhankelijk, onpartijdig, integer, bekwaam en vrij is van enig belangenconflict dat hij mogelijk heeft. Daarnaast kan de Vlaamse Regering, ter voldoening van voormelde verplichting, bij de bevoegde tuchtrechtelijke overheid 'gegevens van disciplinaire aard' vermeld in punt 5 van paragraaf

5 bekomen. Met het oog op minimale gegevensverwerking beperken de gegevens in deze categorie zich tot een vraag tot bevestiging dat de vooraanstaande onafhankelijke persoon geen schorsing, ontzetting of andere deontologische maatregel opgelopen heeft. Als dusdanig zijn die gegevens beperkt tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor zij verwerkt worden.

Paragraaf 6 voorziet een bewaartermijn voor de persoonsgegevens in verband met vooraanstaande onafhankelijke personen. Deze gegevens worden bewaard tot één jaar na het verlies van hun hoedanigheid, wat toelaat om hierover nog steeds te beschikken gedurende de twaalf maanden die volgen op de beslissing van de raadgevende commissie ten aanzien waarvan een belangenconflict wordt vermoed in hoofde van een vooraanstaande onafhankelijke persoon zoals bepaald in artikel 11, §5.

Paragraaf 7 stelt dat de Vlaamse Regering voor de verwerking van de persoonsgegevens, vermeld in artikel 12, een besluit kan nemen voor de verdere uitvoering van dit decreet.

Hoofdstuk 20: Slotbepalingen

Artikel 24

Artikel 24 voorziet de datum van inwerkingtreding van het decreet.

Lid 1 stelt dat dit decreet uitwerking heeft vanaf 1 juli 2019 en betreffende een geschil met betrekking tot inkomsten of vermogen gerelateerd aan het belastingjaar 2018 en de daaropvolgende belastingjaren.

De inwerkingtreding van het decreet wordt verantwoord door het feit dat het decreet de omzetting beoogt van richtlijn 2017/1852/EU. Artikel 22 van deze richtlijn legt aan de lidstaten de verplichting op om uiterlijk op 30 juni 2019 de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking te doen treden om aan de richtlijn te voldoen. Artikel 23 van de richtlijn bepaalt dat de richtlijn op 1 juli 2019 in werking treedt.

Daarnaast voorziet het decreet in verbeterde en geharmoniseerde mechanismen die zorgen voor een doeltreffende en efficiënte beslechting van geschillen die tot dubbele belasting leiden, wat enkel in het voordeel is van de burger. Concreet betreft het een versterking van de reeds bestaande beroepen die beschikbaar zijn om bilaterale belastingverdragen en het arbitrageverdrag van de Unie op een bindende wijze te beslechten. Dit decreet laat de mogelijkheid tot het indienen van een beroep door de betrokken persoon op basis van de in de bilaterale verdragen opgenomen overlegprocedures en een eventueel daarin opgenomen arbitrageprocedure immers onverlet. Ook de onderlinge overlegprocedure en de arbitrageprocedure van het arbitrageverdrag van de Europese Unie wordt hierdoor op zich niet geïmpacteerd. Het arbitrageverdrag van de Europese Unie wordt wel zonder voorwerp wanneer beroep wordt gedaan op dit decreet. De burger kan evenwel zelf beslissen op welke procedure hij een beroep wenst te doen.

Als de bevoegde autoriteit en de buitenlandse autoriteit hierin toestemmen, kan worden besloten om het toepassingsgebied van dit decreet uit te breiden naar klachten omtrent inkomsten of vermogen die werden ingediend voor 1 juli 2019 of die betrekking hebben op belastingjaren voorafgaand aan het belastingjaar 2018.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Wonen en Onroerend Erfgoed,

Matthias DIEPENDAELE

Bijlage:

- De concordantietabellen